

Under samrådet med boligministeren har udvalget drøftet forslaget om at indføre en maksimumsgrænse på 8.100 kr. for ydelse af boligsikring.

Der er i tilknytning hertil blevet rejst spørgsmål om eventuelt at erstatte forslaget enten med:

1) en regel i tilknytning til lovens § 4, stk. 3, således at kommunerne fik beføjelse til inden for visse rammer at nedsætte boligsikringsydelsen, såfremt denne skønnedes urimeligt høj, eller

2) en regel, hvorefter kommunerne fik mulighed for i tilfælde, hvor boligtagernes forhold taler derfor, at yde fuld boligsikring, uanset at denne vil overstige 8.100 kr.

I tilknytning til det afholdte samråd har udvalget fra boligministeren modtaget et notat af 14. marts 1968 om de rejste spørgsmål. Notatet indeholder nedenstående ændringsforslag nr. 3, som er tiltrådt af hele udvalget.

Udvalget har fundet det hensigtsmæssigt, at man samtidig med, at boligtageren gøres opmærksom på, at væsentlige ændringer i indkomsten skal oplyses med henblik på eventuel reduktion af boligsikringsydelsen, ligeledes gør ham opmærksom på, at en nedgang i indkomsten i årets løb giver mulighed for en forøgelse af boligsikringen. Boligministerens nedenstående ændringsforslag nr. 4-8 om en ændret affattelse af §§ 7-11 imødekommer udvalgets ønske.

Under hensyn til, at boligsikringsordningens gennemførelse har medført en betydelig stigning i de udlæg, kommunerne skal foretage mod senere statsrefusion — en stigning, som navnlig vejer tungt i udviklingskommunerne — har udvalget drøftet spørgsmålet om forskudsvis udbetaling af statsrefusionen.

På den givne foranledning har boligministeren oplyst, at en ordning med forskudsvis refusion kunne tænkes gennemført enten som en generel ordning gældende for alle kommuner eller som en adgang til refusion i de tilfælde, hvor det skønnes, at forholdene gør det særlig påkrævet. En ordning som den sidstnævnte ville dog være meget vanskelig at administrere, idet der i givet fald skulle udøves konkret skøn i hvert enkelt tilfælde over vedkommende kommunes økonomiske stilling og med risiko for, at de kommuner, som fik afslag, ville føle, at de var genstand for en forskelsbehandling.

Boligministeriet har i skrivelse af 1. marts 1968 over for finansministeriet rejst spørgsmålet, om kommunernes likviditetsproblemer i forbindelse med boligsikringsordningen bør søges løst i forbindelse med løsningen af andre økonomiske mellemværender mellem staten og kommunerne, eller om der bør søges gennemført en særlig forskudsvis refusionsordning på dette område.“

Ved 2. behandling vedtoges de af boligministeren stillede ændringsforslag uden afstemning, og lovforslaget henvistes derefter til fornyet udvalgsbehandling.

I udvalgets tillægsbetænkning stillede boligministeren yderligere